

рахъ въ Солунъ за да го затворѣтъ въ по-страшна тѣмница.

Противникътъ му Михаилъ зель тогазъ управленіето на Дирахіумъ; но въ този постъ, твърдъ высокъ за него, той са отнесе съ таквази наглостъ. щото жителитъ, като нещѣхъ да търпѣтъ вече неговото мѣчителство, изгонихъ го изъ града. Тѣ скоро почувствуваха слѣдсвіето на тѣзи работа, и отчаянни да получатъ прошка отъ Императора, тѣ са възбунтувахъ и си избрахъ за царь нѣкого си *Тихомира*, който былъ знаменитъ войникъ по между имъ.

Но туй неожиданно избиране много зачуди Доляна, и неговитъ партизаны, и докрывъ имъ толкози по-много, че то поради двѣ партіи въ България, гр. Дирахіумъ и подчененитъ му мѣста припознахъ Тихомира, а сичката останала частъ бѣше са обѣвила за Долѣна. Послѣднітъ този, като осѣщаше, че туй раздѣленіе ще развали сичко, рѣши какъ-какъ да са избави отъ противника си; но понеже бѣше мѣчно да употреби сила съ успѣхъ, той прибѣгнъ на лукавщина. Тѣй Долянъ са пристори, че съ удоволствіе былъ са научилъ за избираньето на Тихомира и му пише най-ласкавы писма, като го кани да дойде да раздѣли съ него върховната власть. И Тихоміръ, излѣганъ отъ прѣсторената тѣзи искреность, отива съ сичкитъ си сили да намѣри Доляна, който нетърпиливъ да довърши своето дѣло, свыква единъ день войската и казва ѣ, че не е възможно България да са управля отъ двама царѣе, и че тя трѣба да подтвърди избираньето на единъ потомокъ Самуиловъ, или на войника Тихомира.

Тѣзи негову думы най-напредъ въ войската породихъ една двоумица, която сетнѣ исчезнъ съ избираньето на Доляна, и съ смъртъта на Тихомира, когото войницитъ убихъ съ камъне. Избраннытъ царь, като нѣмаше вече стревнователь, който да му